

РЕШЕНИЕ

№ 6766

гр. София, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7761** по описа за **2023** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно процесуалния кодекс във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по повод на касационна жалба вх. № 29754/11.08.2023 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 173228/19.06.2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, подадена от Началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/-отдел „Пътна полиция“ /ОПП/ срещу Решение № 2479/26.05.2023 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 131 състав, по НАХД № 2550/2023 г. по описа на съда, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-003128/15.03.2022 г., издадено от Началник сектор в СДВР-ОПП, с което на П. Д. Ш. е наложена глоба в размер на 50 лв. на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП, за нарушение на чл. 104А от ЗДвП.

В касационната жалба е посочено, че решението на СРС е незаконосъобразно, тъй като АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Според касатора, въззивният съд не е съобразил презумпцията на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, съгласно която редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Моли се оспореното решение да бъде отменено, като бъде потвърдено издаденото НП. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. В

касационното производство Началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/-отдел „Пътна полиция“ /ОПП/ е редовно призван, не се явява и не се представлява.

Ответникът - П. Д. Ш. – редовно призван, не се явява, представлява се от адв М., който оспорва касационната жалба и моли тя да бъде оставена без уважение. Претендира адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор М., счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София - град, XXVIII касационен състав, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е прието за установено следното от фактическа страна, че на 11.02.2022 г., около 11.09 ч., в [населено място] по бул. Ц. шосе с посока на движение от ул. Стар Л. път към бул. Околовръстен път П. Д. Ш. управлявал лек автомобил марка "Ф." с рег. [рег.номер на МПС] , при което използвал мобилен телефон, без наличието на устройство освобождаващо ръцете му.

Бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия ГА, бланков № 23890 /11.02.2022 г.

Въз основа на АУАН е издадено Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-003128/15.03.2022 г., с което на П. Д. Ш., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. на основание чл.183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП за извършено нарушение по чл.104А от ЗДвП.

Районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, както и че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Приел е също, че АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Според съда извършеното от Ш. нарушение не е доказано по безспорен начин, тъй като административнонаказващият орган не е ангажирал доказателства, че е осъществен фактическият състав на описаното в НП нарушение.

Решението на СРС е валидно и допустимо, но по същество – неправилно.

Съгласно чл. 140А от ЗДвП, на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му.

Неправилен е изводът на СРС, че описаните факти в НП не се установяват по безспорен начин. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените по този закон актове имат доказателствена сила до доказване на противното. От тази разпоредба следва, че посочените в АУАН факти следва да бъдат приети за безспорни. В тежест на наказаното лице е да ангажира доказателства, оборващи констатациите на полицейските органи.

Касационният състав приема, че не е оборена презумптивната доказателствена сила на съставения АУАН в който е посочено, че водачът използва мобилен телефон без устройство, позволяващо използването му без участието на ръцете. Въпреки заявеното от разпитания по искане на Ш. свидетел Й., че Ш. не е говорил по телефона,

тъй като в автомобила е имало система с блутуут, през която Ш. е осъществявал телефонни разговори, в случай че му се наложи. Свидетелските показания не установяват по безспорен начин, че в момента на извършване на полицейската проверка Ш. не е провеждал телефонен разговор без наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. Наличието на система, позволяваща телефонни разговори без участието на ръцете в автомобила не означава, че същата е била активирана при извършената полицейска проверка и е била използвана от наказаното лице. Представените писмени доказателства също не установяват по категоричен начин, че Ш. не е извършил посоченото в АУАН нарушение. От тях е видно единствено, че автомобилът разполага с описаната по-горе блутуут система. Нещо повече в АУАН не е записано никакво негово възражение по отношение на констатираното нарушение и по отношение на свидетел очевидец. Т. възражение е направено за първи път в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, което се възприема от касационната инстанция като защитна теза.

Касационният състав приема, че Ш. е извършил посоченото в НП нарушение на чл. 140А от ЗДвП.

За така извършеното нарушение съобразно разпоредбата на чл. 183 ал. 4, т. 6 от ЗДвП се предвижда административно наказание глоба в размер на 50 лв., каквото е и наложеното на нарушителя.

С оглед изложеното решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно и следва да бъде отменено, като бъде потвърдено издаденото НП.

При този изход на спора на касатора се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание бЗд, ал. 4 от ЗАНН, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 160 лв. за две инстанции.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд-София град, XXVIII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2479/26.05.2023 г. на СРС, НО, 131 състав, по НАХД № 2550/2023 г.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-003128/15.03.2022 г., издадено от Началник сектор в СДВР-ОПП, с което на П. Д. Ш. е наложена глоба в размер на 50 лв. на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП, за нарушение на чл. 104А от ЗДвП.

ОСЪЖДА П. Д. Ш. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 160 лв. /сто и шестдесет/, представляваща юрисконсултско възнаграждение за две инстанции.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.